

На другия день Дончо и Слави поеха за балкана. Анчето се разплака подире имъ, та взеха и нея, а предъ всички тръгна и Драпъ, малкото черно кученце.

Слънцето печеше въ чистото небе. Цѣлата планина бѣше зелена и отдалечъ изглеждаше кждрава и мека. Минаха презъ единъ долъ съ върби и си отрѣзаха по една пищялка, за да не усѣтятъ пжтя. После поеха нагоре. Изъ сѣнчеститѣ урви бѣлѣха прѣспи и оттамъ идѣше студено. Но по припечитѣ дрѣнѣтъ отдавна бѣше прецѣвтѣлъ и цѣли поляни иглика грѣха като златни. Миришеше на билки, на прѣсно млѣко и овце. Спрѣха да починатъ до едно изворче, извадиха по единъ коматъ хлѣбъ и малко сирене и ядоха като на царска трапеза. После се заловиха за работа. Всичко наоколо бѣше усѣяно съ цѣвналъ глогъ, сякашъ нѣкой нарочно бѣше засадилъ полянката съ тия малки бодливи храсти, цѣлитѣ укитени съ хубази бѣли цвѣтчета.

Децата избраха най-кичеститѣ клончета, отрѣзаха ги, нажсаха иглика и, изподраскани, но весели, взеха да се смѣкватъ къмъ кжщи. По всички други пжтеки слизаха деца, натоварени съ клончета глогъ и горски китки, викаха, смѣеха се, каточе самата планина съ храститѣ си бѣше оживѣла и шумѣше.

Дѣдо Андонъ бѣше седналъ на стѣпалата на двора и чакаше. Слънцето бѣ залѣзло вече, въ уличкитѣ почваше да се стѣмнява.